BUNA VESTIRE

PERIODIC AL FUNDAȚIEI ROMÂNE pentru CULTURĂ şi EDUCAȚIE „BUNA VEȘTIRE"/ an XV, nr. 104 – 106 martie – mai , 2006; 12 pag.

Putregaiul şi putregaiurile

Părintele Cleopa zicea către ucenicii întru nevoinţă că să ne bucurăm că am mai apucat o Sfântă Liturghie. Aş completa şi eu această idee cu alta: Să ne bucurăm că am mai apucat o Sfântă Liturghie a Învierii. Că ce este viaţa omului? Umbră şi fum! Şi mai zicea părintele Cleopa despre sine: „Putregai sunt! Eu sunt un putregai!" Aceasta o spunea de regulă când îl vizitau mărimi pământeşti, soiul acesta de guvernanţi falimentari, somităţi băţoase cu patalamale, inşi care ne decid cât salariu să avem, câte dări să dăm, ce să gândim şi ce nu, care dau ordonanţe de ce avem voie să spunem şi ce nu, decid ce ideologii avem voie să adoptăm, cărui popor să fim sclavi, căror etnii să le cesionăm averile noastre şi ce cultură să ne însuşim şi să promovăm şi, mai cu seamă, dacă avem voie să criticăm cumva vreun iudeu sau nu, sau ce funcţie să mai dăm vreunuia din ăsta. Apoi, sigur i-ar mai fi ocărât pr. Cleopa şi pe îmbuibaţii care-şi etalează pe ecrane palatele dobândite sau construite după 1990. Demoazele modiste, avocaţi şi politicieni gen Valeriu Stoica şi nevasta, care, nevastă ne lămurea cu aplomb despre maxima... latină gnothi seauton scrisă cu „litere latine" (operatorul, hoţ, a fixat camera pe inscripţia de pe peretele palatului şi tot prostul a putut vedea că literele gravate în perete sunt greceşti; o fi fost şi varianta în latină; n-am văzut)... Dragi cititori, eu, Doamne iartă-mă am terminat – spre ruşinea mea o facultate de filosofie – m-am pus pe un râs devastator când am văzut-o pe madam Irinel Stoica, mare avucată, debitând cu suficienţă enormitatea de mai sus. Cucoană, maxima aceasta, îndemnul acesta era inscripţionat pe frontispiciul Templului lui Appolo din Delfi în limba greacă veche. Sigur, îndemnul are şi o variantă latină cunoscută de tot nătărăul, dar originalul era grecesc şi meşterul Socrate a insistat pe acest precept. Dar, ce înseamnă, de fapt, în practică acest îndemn? Îl poate omul realiza? Nu cred! Cunoaşte-te... Dar, cum? Aceasta-i problema. Şi oare poate fi aceasta preocuparea individului singular? Sau este vorba despre tine, omule, ca specie biologico-socio-culturală. Aşa ceva poate vroiau să zică preoţii când au pus să se graveze acea inscripţie. Cucuoană, Stioca? Omul şi dumneata este (eşti) putregai, ţărână... În plină inundaţie cauzată de Dunăre putregaiurile ce ne conduc şi îmbogăţiţii cu patalamale îşi etalează palatele şi debitează enormităţi. Putregaiurile astea cred că lumea aceasta, de azi, săracă, este alcătuită din analfabeţii epocii de piatră. Părintele Cleopa când zicea despre sine că este putregai vorbea despre cu totul altceva decât putea să priceapă somitatea ce-l vizita. Numai că există putregaiuri şi putregaiuri. Ei bine putregaiurile din vârful

HRISTOS A ÎNVIAT

societăţii româneşti, aceşti îmbuibaţi scârboşi stârnesc o ură pe măsura putorii ce o răspândesc, putoare de hoit şi nimic altceva. Doamne iartă-ne. Dar greu mai sunt de suportat.

Un sărăntoc păcătos

Articolele numărului 104-105 / 2006:

* **Firimituri (Paul Spiru Mihail): pag. 4, 9, 10;**
* **CUIBUL / Unitatea de bază a Mişcării Legionare (Faust Brădescu): pag. 2, 6;**
* **„Băieţii".... (Mitică Borţunache & Voinicel Râşnovescu): pag. 3, 12;**

CUIBUL*

Unitatea de bază a Mişcării Legionare.

XIV. VIAŢA SPIRITUALĂ A CUIBULUI

(urmare din nr. 102-103)

XV. constată că aceste „nimicuri" cu saboţi grosolani şi aceşti „muncitori plini de unsori uzate" au oarecare noblețe şi o mare demnitate.

Sub semnul vieţii în comun şi o educaţie primite, ei se recunosc ca fraţi ai aceleiaşi şi al aceluiaşi crez. Renasc o mulţime de virtuţi, reies la suprafaţă nişte însuşiri, modificând nişte atitudini, nişte idei preconcepute, nişte uri insuflate.

Educaţia câmpurilor de muncă creează mentalitatea socială a legionarilor, aceea care trebuie să aducă pacea între clasele sociale şi respectul pentru cel care munceşte.

c). **Educaţia în închisori.** Există în sfârşit un alt loc în care legionarii ajung să-şi perfecţioneze sau să-şi completeze educaţia. Acestea sunt închisorile. Au existat epoci în istoria Mişcării în care zeci de mii de legionari zăceau în mizerie în puşcării: legionari de toate vârstele, din toate clasele, de toate profesiunile, aruncaţi grămadă în celule supra-aglomerată.

Aceste privări de libertate durau uneori luni şi luni înainte ca ordinul de arestare sau de instrucţie să fie emise împotriva deţinuţilor. În acest timp, toţi luptătorii trăiau o viaţă de puşcăriaşi fără vreun contact cu exteriorul.

În suferinţa lor cumplită, lua naştere, totuşi, o nouă mentalitate, prin intermediul a două mijloace de educare, diametral opuse:

= Exista mai întâi cadrul intim al celulei. Legionarii nu pot să trăiască din plin fără ambianţa universului lor. Astfel, în închisoare, ei îşi creează, nişte cuiburi ad-hoc, cu un şef care se străduieşte să menţină o atmosferă de înţelegere şi de fraternitate între deţinuţi. Aceste cuiburi fac şedinţe în cursul cărora este continuată educaţia în spirit legionar. Povestesc despre legile legionare, comentează textele învăţate pe de rost, discută probleme spirituale, ascultă pe cei mai bătrâni dintre ei care au cunoscut deja alte închisori, întreabă gradele care au experienţă mai mare şi sunt, prin natura lor, consilieri, dau curaj celor mai slabi, fac exerciţii de linişte, se roagă sau cântă împreună, se exersează să stea de gardă în timp ce camarazii lor dorm, îşi impun privaţiuni pentru a-şi educa voinţa, scriu versuri, compun cântece, fac greva foamei dacă trebuie...

O închisoare plină de legionari este un roi care zumzăie de viaţă şi de speranţă, care nu cunoaşte nici teama, nici amărăciunea. Prezenţa gradaţilor permite continuarea vieţii comunitare ; toate celelalte manifestări contribuie la educare şi la perfecţionare.

Dar, nu este tot timpul aşa! Sunt clipe în care legionarul se află SINGUR în faţa zbirilor săi sau îi lipseşte ajutorul camarazilor. Climatul exterior este al urii şi al răzbunării şi legionarul nu poate face apel decât la forţele sale intime cele mai ascunse. El încearcă atunci:

= *Educaţia legionară în cadrul torturii.* Aceasta este forma cea mai înaltă, cea mai dramatică a transformării omului în profunzime. Nu este vorba de a lua o simplă atitudine sau de a afirma o faptă. Este vorba de a suporta tortura aplicată de autorităţi şi de a înfrunta un curaj adesea mortal. Acesta este momentul în care legionarul ia cunoştinţă cu el însuşi şi îşi face proba de credinţă. Moment unic, în care, epuizat psihic, omul nu mai are forţă psihică pentru a-l susţine. Şi această forţă este chintesenţa întregii educaţii primite în cuib, în câmpul muncii, în acţiunile pe care le-a întreprins înainte.

Această ultimă etapă arată victoria omului asupra duşmanilor săi, asupra lui însuşi, asupra morţii. Nu este vorba de un supraom; este vorba foarte simplu de un om complet, de un om conştient de ceea ce reprezintă el, conştient de datoria sa. Mişcarea Legionară numără mii care au rezistat celor mai rele torturi, în timp ce mai multe sute sunt morţi sub loviturile torţionarilor.

Iată deci gama nesfârşită a mijloacelor prin care legionarul îşi completează educaţia. O educaţie în care vizează în mod deosebit crearea unui alt fond spiritual, mai elevat şi totodată mai uman. Nişte noţiuni elementare, explicate poate în mod stângaci, dar cu convingere şi credinţă, de un şef de cuib de la capătul ţării, până la atitudinea demnă şi lucidă a legionarului care îşi vede că îi vine moartea, totul nu este decât un efort neîntrerupt ataşat noţiunii de schimbare în spirit.

Dar, pentru ca rezultatele scontate să devină efective şi să marcheze o transformare edificatoare sub raport social, trebuie ca educaţia primită să fie însoţită de o autoeducaţie continuă. Adică, participarea legionarului nu trebuie să se limiteze la acceptarea pasivă a educaţiei care i se dă. El trebuie să trăiască această educaţie, trebuie să o aplice fără oprire lui însuşi.

3. Cine ia asupra sa educaţia legionară?

În principiu, acela care ştie mai mult decât altul, care este mai vârstnic sau care este mai vechi, poate şi trebuie să îndeplinească această funcţie. Totuşi, există persoane special însărcinate cu această problemă fundamentală. Modul lor de a se achita de aceasta diferă, dar scopul urmărit rămâne acelaşi:

a). Mai întâi există şeful de cuib. Rolul său este capital. El se află în contact permanent cu camarazii săi, pe care are misiunea să-i formeze după principiile legionare. Dat fiind nivelul cultural al fiecărui cuib, şeful trebuie să procedeze la educarea lui într-o manieră progresivă, folosind limbajul şi forma care se adaptează mai bine la cei care îl ascultă.

Funcţia de şef de cuib este grea, pentru că tot ceea ce spune el are o finalitate educativă de bază, pentru că el depune un efort deschizător de drumuri asupra sufletelor pătrunse încă de o mentalitate materialistă şi neîncrezătoare. Rolul său este de a modifica tendinţele negative. Pentru aceasta, el trebuie să vorbească despre misiunea Legiunii; despre felul în care consideră ea transformarea omului şi construirea unei societăţii mai bune, despre eforturile pe care fiecare individ trebuie să le facă, despre sacrificiile care duc la victorie. El trebuie să le insufle nişte reguli de conduită, noi virtuţi, entuziasm, credinţă.

Din fiecare incident, greşeală sau reuşită, el trebuie să facă un motiv de educaţie. Să facă să reiasă relevarea spirituală, importanţa curajului şi a demnităţii, valoarea cinstei; să arate defectele materialismului, egoismului şi scepticismului; să arate calea de urmat şi să pună în evidenţă binefacerile ce decurg de acolo;

b). Educaţia poate fi făcută de un gradat. În Mişcarea Legionară terminologia de „şef de cuib" nu este un grad, ci o funcţie. Foarte importantă fără îndoială, ea se desfăşoară în cadrul organizaţiei militante şi nu are nici un raport cu categoria gradelor.

Este o datorie să dai totdeauna onoruri gradatului, însă cuibul nu este în mod obligatoriu dirijat de un gradat. Acesta poate fi un simplu membru al unui cuib al cărui şef nu are grad.

Această curioasă organizare este

(continuare în pag. 6)

Faust BRĂDESCU

* (*Traducere, din limba franceză, de Eugen **BĂLAŞA**, din lucrarea*: **Le Nid Unité de base du Mouvement Legionare.** *Editions „CARPATII", Madrid, 1973)*

„Băieţii" de la filosofie ajunşi, din propagandiştii bolşevici şi secretari de partid şi lectori de „internaţionalism proletar" sau ofiţeri ai Securităţii, propagandişti ai „integrării în UE" şi ai „internaţionalismului capitalist"

Titlul este lung... dar n-am putut să-l ocolesc. Prin el am spus totul. Rămâne să dau doar exemple şi să mă minunez de neruşinarea şi obrazul gros al stimabililor şi să mă gândesc la George Orwel care mi-a luat-o înainte dibuindu-i sau la Dostoevski (că nu degeaba a scris el „Demonii"...). Ce m-a determinat să brodesc acest articol al cărui ecou ştiu că va vi zero în amărâta societate românească (evident şi-n îmbuibata societate internaţionalistă ce ne stăpâneşte spre profitul ei şi-n defavoarea şi sărăcirea, sclavizarea noastră, degenerarea biologică, împuţinarea demografică)? O oarecare scârbă de neevitat deşi – când concep acest articol este Sf. Post al Paştelui Ortodox – sunt conştient de inutilitatea demersului meu. Deci, m-a determinat să scriu articolaşul decizia preşedintelui Românie de a-l numi pe Vladimir Tismăneanu preşedinte a nu ştiu ce comisie de „condamnare a crimelor comunismului" (nu a crimelor comuniştilor... Da' de ce nu şi a crimelor capitaliştilor?). Nu că acest Tismăneanu (de la mănăstirea Tismana adică) ar fi singurul cameleon devenit din comunist un înfocat capitalist. Individul cu pricina mi-a amintit de liota de colegii de ai dumnealui de aceeaşi structură sufletească (fie ei evrei, ţigani – pardon, rromi –, români – că pe unguri nu-i cunosc îndeajuns! – ce s-au aventurat pe calea aceasta, cale ce le aduce numai profituri şi îi face pe cei ce-i ascultă şi le parcurg „operele" să-şi ia lumea-n cap de greaţă sau – de sunt creştini ortodocşi să se retragă la mănăstire (ceea ce o şi doresc leprele astea neruşinate) şi să nu mai audă de „profesori", „conducători" şi învăţători de „pablik releşân". Luna martie mi-am pierdut-o uitându-mă pe internet la o serie de biografii de cameleoni între 60 şi 35 de ani. Cei peste nu contează (dincoadă de câine... sită...), cei între 35 de ani şi 25 de ani n-au apucat să fie decât utecişti sau pionieri aşa că au mai puţină importanţă (aceştia sunt marcaţi doar de religia holocaustului. La asta se închină. Desigur, la fel de fanatic) şi decid mai puţin. Deci, Tismăneanu (fost Tismeninţki). Pionier, utecist, vicepreşedinte la CASC, membru al partidului comunist din facultate, producător de articole leşinate de marxism leninism şi luptător contra „bestiilor legionare" şi „fasciste" (vezi a articolaşele de prin „convingeri comuniste", lector de propagandă comunistă pe la nu ştiu ce cabinet de partid şi, evident, „doctor" cu „şcoala de la frankfurt" (că băieţii ăştia tari în coate toţi îs „doctori". Îşi fac referate unii la alţii spre hazul avizaţilor) a mirosit (că doar făcea parte din cei însemnaţi) că varianta sovietică a internaţionalismului va fi abandonată şi a tuns-o în America. Bineînţeles, conaţionalii l-au pus imediat în pâine. Una bună! Şi i-au zis: „Bă, băiete, tu până la 31-32 de ani ai mâncat pâine albă propovăduind „internaţionalismul proletar", „marxism-leninismul", „neo-marxism-leninismul", „lupta contra antisemitismului", „lupta contra naţionalismului" şi variante de freudism-marxism... Bravo ţie! Acum, noi, îţi dăm o pâine şi mai albă dacă vei propovădui „internaţionalismul capitalist", „economia de piaţă", „societatea deschisă" şi vei „condamna cu mânie capitalistă crimele comunismului", „antisemitismul", „naţionalismul" şi o chestie şi mai grozavă (asta pentru binele nostru, al *tismănenilor*): „naţionalism-comunismul". Evident, poţi ataca „facismul" şi „bestiile hitleriste". Şi, omul, ajuns la vârsta hristică, Tismăneanu adică (dar ne-urmând calea lui Hristos), s-a apucat de „muncă". Şi ce-ar fi trebuit el să facă? De era **cinstit sufleteşte** s-ar fi creştinat şi s-ar fi dus la mănăstire. Ca şi conaţionalul lui Steinhard. Aş, ţi-a găsit! Tismăneanu şi cinstea sufletească. Poate credeţi că ar fi tăcut şi s-ar fi apucat de o meserie serioasă (tâmplar, bucătar, şofer, medic, fierar-betonist, gunoier, minier, marinar chiar). Ce, era prost? Nu, el s-a apucat să combată „comunismul românesc" şi pe liderii români ai acestuia. Bine, fie! Treacă de la noi! Dar, de avea minim de simţ moral îşi spunea: „Ia, să încep cu crimele lu' tata! Câţi catolici spanioli a ucis el în războiul civil din Spania? Să merg pe urmele lui? Câţi românaşi a nenorocit cu lecţiile şi articolele lui? Atâţia... Ia să-i despăgubesc moral şi pecuniar. Ce a făcut el în Uniunea Sovietică? Dar în România interbelică şi cea comunistă, da' eu ce am făcut, ce profit am avut, am trăit în vreo cocioabă prin mahalaua Călăraşului? Să scriu biografia lu' tătuţu şi mămica şi a mea. Da' pă cinstite. „Pă bune şi fără mişto!" Cum zicea colegul lui de an de la fac. de filosofie (secţia sociologie) Văsălie Burtea. Nu, bre! El are ce are cu Dej şi Ceauşescu. Nu l-au pus în CC al UTC, în CC al PCR, nu i-au dat titlul de prof. univ. dr. la Ştefan Gheorghiu. Furios pe ultimul a întins-o... în Vest. Mare fraier Ceauşescu. În Comitetul Politic Executiv al PCR trebuia să-l bage. Precis ar fi azi senator şi „luptător în revoluţia română". Ar avea „certificat de revoluţionar" ca Iliescu, pământ, magazine şi un cont baban în bancă. Amicul lui, Tănase, n-a fost decât director de casă de cultură şi uite ce vilă şi-a tras? Are emisiuni la toate posturile şi – ca şi amicul Tismăneanu – scrie cărţi contra lui Dej, Ceauşescu şi se distrează cu Dinescu la talk-şouri. Mai dă-o-n acolo de treabă... Ei, ca acest Tismăneanu, sunt cu zecile şi sutele. Nu la „Ştefan Gheorghiu" au ajuns „doctori". Au fondat circa 10 cu filiale-n toate oraşele, başca „institute", „asociaţii", „fundaţii", chestii de „sondaje" şi „pablik releşân" şi edituri. „Profesionişti!" „Râsul curcilor" ar zice colegul lu' Tismeniţki (pardon, Tismăneanu) Mihai Grgoroşcuţă şi ar râde cu gura până la urechi acompaniat de Manea Livius zis „Teleorman" („profesore" şi el alături de „Marele Bul!" la fac. de sociologie). Doamne, ce troacă! Ce târâţe, ce Orwel! Ca Tismăneanu acesta sunt o târlă de „luptători". Ăştia s-au adunat prin 1992 şi s-au hotărât să devină ceea ce sunt, astăzi, „ profesionişti", adică mâncători de titluri, diplome, posturi, bani, producători de cărţi proaste şi prolixe, „consilieri" pe lângă marionete politice de orice culoare. Marionetele cu foloasele, dar şi cu ponoasele. „Profesioniştii" numai cu foloasele. De la toţi. Sug băieţii ăştia din toate părţile. Sunt şi alături de Ticu şi contra lui. Scriu cărţi şi cu Iliescu şi cu Băsescu şi cu Emil Constantinescu. Sunt „consilieri" şi la Iliescu şi la Băsescu şi la Constantinescu, şi la liberali şi la ţărănişti şi la PD şi la PNL şi la PSD şi, dacă-i cheamă, la Templul Coral (mai ales), au invadat ţara cu facultăţi şi din ele scot bani pentru ei, vile, cărţi şi pentru absolvenţi posturi de... şomeri şi pervertiţi la suflet şi la spirit. L-au încălecat şi pe Jiji Becali şi în curând şi pe bătrânii legionari. Dacă primesc învoire de la Templu. Este o plăcere estetică să-i priveşti de eşti un simplu estet şi ai bani la cont, la teşcherea. A scrie despre fiecare în parte este o pierdere de vreme. Şi, apoi, n-ai timp şi nici bani să-ţi poţi pierde anii şi viaţa urmărindu-i. Sunt de aceeaşi structură, au acelaşi calapod, aceeaşi biografie, aceeaşi mutră chiar, acelaşi mod tern de a se exprima, se urăsc şi se sprijină în acelaşi timp, se iubesc ipocrit. N-au altă soluţie. Nici noi! Probabil de aceea îi şi suportăm. Totuşi, spre informarea amărâţilor de iubitori ai naţiunii române să le enumerăm numele câtorva acilea (n-avem pretenţia că îi ştim pe toţi): Tismăneanu, Tănase, Codiţă, Teodorescu, Borţun, Rîşnoveanu, Pavel, Târşolea, Şandor,

(continuare în pag 12)

Costică BORŢUNACHE & Voinicel RÂŞNOVESCU

FIRIMITURI

„... şi, lasă-mi, Doamne, coşul cu firimituri"
Nicihfor Crainic

1. – Evenimentele care mă frapează – şi care-mi ocupă gândurile, în întregime, mă duc la concluzii generale asupra ceea ce trebuie făcut. Apoi circumstanţele comandă momentul, îmi sugerează sau îmi aduc mijloacele. Şi ştiu să aştept îndelung circumstanţele.

Generaţia actuală luptă, contra cronometru, împotriva anarhiei internaţionale şi noi credem că lumea dispune de foarte puţin timp pentru a construi structurile unui guvern internaţional şi stabilirea obiceiului de a lucra împreună. Primejdia, în adevăr înspăimântătoare, este ca naţiunile să sucombe în faţa unei noi crize, înainte ca ele să fi învăţat să joace împreună – ca o echipă de fotbal care întâlneşte cel mai puternic adversar la început de sezon când este, doar pe jumătate, antrenată.

Mai târziu am înţeles că nu săpasem destul de adânc, că subestimasem dificultăţile: rădăcina lor comună era suveranitatea naţională care împiedica manifestarea interesului general. Fără îndoială acest interes general – se vorbea despre el la toate şedinţele dar era uitat pe drum – fiecare fiind preocupat mai ales de consecinţele pe care o soluţie le-ar avea pentru el, pentru ţara lui...

Nu putea fi altfel într-o incintă în care se exercită regula umanimităţii. Drept ce părea natural şi celor mai bine intenţionaţi. VETO-ul este cauza profundă şi simbolul neputinţei de a depăşi egoismele. Dar este şi expresia unor blocaje profunde şi adesea nemărturisite.

Oamenii nu acceptă schimbarea decât în necesitate şi n-o văd pe aceasta decât în CRIZĂ.

Totul este posibil în momentele excepţionale cu condiţia ca să FII GATA, să ai un PROIECT CLAR atunci, şi mai ales atunci când totul este CONFUZ.

Nu mă tem să mă repet atunci când am ajuns la o convingere pe care vreau să o transmit; să repet acelaşi lucru, cu aceleaşi idei cuvinte, şi idei în număr mic, simple în aparenţă: de ce aş proceda altfel dacă fondul afacerii este în adevăr tot atât de clar pe cât cred şi se enunţă, în mod natural, ca o evidenţă?

Şi pentru că sunt adesea jenante ideile simple sunt dispreţuite!

Bilanţul nevoilor şi resurselor ar trebui să fie un adevăr primar al oricărei gestiuni – şi aceasta este ultimul lucru pe care administraţiile se decid să-l facă.

Aceste „bilanţuri" sunt jaloanele tuturor acţiunilor mele
JEAN MONNET – strămoşul Uniunii Europene

2. – Ideologia marxistă a devenit, mai întâi, dogma oficială a puterilor instituite în ţările aşa zise „socialiste" – prin antifrază. Invocată de guvernele care, în mod vizibil, nu încarnează puterea proletariatului – şi nici nu sunt controlate de acesta, care orice guvern burghez – reprezentat prin şefi GENIALI pe care, succesorii lor – la fel de geniali, îi tratează drept nebuni criminali fară altă explicaţie; fundament al politicii lui Tito ca şi al celei albaneze; celui al lui Hruşciov sau Mao, Dej sau Ceauşescu, Iliescu sau Pauker, marxismul a devenit „complementul solemn al justificării" de care vorbea Marx, justificare care-i obligă pe studenţi să studieze „Statul şi Revoluţia" în timp ce se menţine aparatul de stat cel mai opresiv şi mai rigid din câte s-au cunoscut, care ajută „birocraţiei" să se pitească în spatele „proprietăţii colective" a mijloacelor de producţie".

Ideologic, marxismul a devenit şi doctrină a multiplelor secte pe care degenerescenţa mişcării marxiste oficiale le-a făcut să prolifereze.

Şi mai este ideologic pentru că, de zeci de ani, nu mai este o teorie vie şi că în zadar vom căuta în literatura ultimilor 40 de ani, aplicaţii fecunde ale teoriei – şi cu atât mai puţin tentative de extindere şi aprofundate.

Şi mai este ceva: aşa cum destinul oricărei revoluţiei socialiste este indirect şi descendenta revoluţiei ruse – ne întrebăm dacă soarta oricărei teorii revoluţionare este indicată de destinul marxismului?

Corneliu Castoriades.

3. – Dacă în ultimii ani nu ai părăsit o mare idee sau nu ai produs ceva nou i-aţi pulsul: s-ar putea să fi murit.

Oamenii se pot îndoi de ceea ce spui dar vor crede în ceea ce faci.

Aplicaţii ale „regulii de aur":
= dacă o deschizi, închide-o;
= dacă aprinzi lumina, stinge-o;
= dacă-l desfereci, ferecă-l;
= dacă strici ceva, repară-l;
= dacă nu poţi, cheamă pe cel ce poate;
= dacă împrumuţi, dă înapoi;
= dacă faci murdărie – curăţ-o;
= dacă muţi din loc, adu-l la loc;
= dacă aparţine altuia, cere-i permisiunea;
= dacă nu şti cum funcţionează, lasă-l în pace;
= dacă nu te priveşte, nu te vârî în asta.

BIROCRAŢIA este arta de a face POSIBILUL IMPOSIBIL!

FERICIT eşti când şti că ai fost înfrânt înainte de a începe, dar începi, oricum, şi termini, indiferent de dificultăţi.

Nu ne lipsesc nici mijloacele, nici căile pentru măsurarea zilelor noastre amărâte.

Trebuie să ne căznim să nu le risipim şi nici să le lăsăm să se scurgă în zadar, fără glorie sau fără a lăsa vreo urmă în mintea muritorilor. În acest fel drumul nostru amărât nu va fi făcut în zadar.

MÂNIA înseamnă să te azvârli într-un automobil de formula I, să pleci în mare viteză şi să descoperi că nu ai frâne.

Răbdarea şi trecerea timpului fac mai mult decât FORŢA şi MÂNIA.

Chiar dacă ai duşman doar o FURNICĂ – fii prudent!

SUCCESUL este o scară ce nu poate fi urcată cu mâinile în buzunar.

Burgess, Dan Sanders, J. P. Salcedo, Harper Lee, Leonardo da Vinci, Maggie Scarf; proverbe.

4. - Tatăl meu, cărturar rural, susţinea că o carte are câteva posibile rosturi: cel mai umil ar fi „să te amuze" – „citeşti ca să-ţi treacă timpul" – exemplifica el cu oarecare dispreţ pentru că timpul nu trebuie lăsat „să-şi facă de cap", „să treacă" ci mai ales **folosit**; sau să te **instruiască** – citeşti un manual ca să înveţi, de pildă, apicultură – şi în acest caz cartea trebuie scrisă în aşa fel încât învăţăcelul să poată, cu uşurinţă, să-şi transforme lectura în acte corecte necesare creşterii albinele; sau să **te educe** – adică să facă din fiecare ins un om adevărat; sau să te **informeze** împlinind acea patimă comună omului şi animalelor: curiozitatea. Deşi informaţiile mai pot împlini multe alte nevoi umane.

Fireşte, susţinea tatăl meu – mai pot exista şi altfel de cărţi – dar aproape toate se pot încadra într-una din categoriile mai sus nominalizate. Cu excepţia cărţilor proaste – care nu pot intra decât într-o singură categorie: **lada de gunoi**.

La o atare sancţiune am fost tentaţi să facem apel în cazul PARADOXULUI ROMÂN dar implicaţiile morale ale acestui op şi zgomotul organizat în jurul lui, activitatea plină de râvnă a aplaudacilor şi asocierea cu o suită de publicaţii care ţintesc amortizarea puterii de reacţie a românilor m-au determinat să caut niscaiva explicaţii: - de ce ţinta majoră a ofensivei post-decembriste este Mişcarea Legionară şi condamnarea intelectualilor care au aderat la punctele ei de vedere?
= de ce – pentru o bună înţelegere a Mişcării Legionare nu s-au

(continuare în pag. 9)

pt. conformitate **Paul Spiru MICHAIL**

„Statul de drept" în România...

„Statul de drept! Statul de drept!"! urlă pe toate posturile şi prin toate ziarele reprezentanţii tuturor celor 18 minorităţi de pe teritoriul actualei Românii. „Statul de drept" pentru ei. Pentru români... nu! De pildă, rromii. Cohorte întregi de rromi trăiesc din furat. Fură recolta românilor de pe ogoare, fură orătăniile din bătătură, porcul din cocină, fură bătrânilor portofelele din genţi, tinerelor mobilele şi cerceii din urechi, lănţişoarele de la gât, la poarta fiecărei biserici, cimitir, intersecţie, stadion, sală de spectacol, puradeii cerşesc, în pieţe fură de pe tarabe, ţigăncile subtilizează de la buticari mărfurile, rromii care se respectă răpesc fete, femei şi le vând, le violează şi le silesc să se prostitueze pentru a le umple buzunarele, soaţele lor sunt „peştioaice", adică sunt şefe de bordeluri clandestine, bande de rromi răpesc femei române şi le trec peste hotare în ţările din Balcani sau Europa Occidentală şi le obligă la prostituţie. Sunt sclavele acestor jivine. Oraşele României sunt terorizate de bande de rromi recuperatori, de bande de rromi hoţi şi traficanţi de mobile, de droguri, de bande de rromi care iau taxe de protecţie de la vânzătorii de legume, fructe, produse alimentare, obligă ţăranii să-şi vândă produsele agroalimentare la subpreţ, bande de rromi taie pădurile trecute în proprietatea celor ce le aveau înainte de 1945 şi lemnul rezultat îl vând „pe bani buni" (vorba reprteriţelor de la diverse posturi TV) la cei interesaţi. Şi cine sunt vinovaţii? Românii! Îi discriminează, vin tot soiul de „komisari" şi ne scot ochii că-i persecutăm noi românii. Simultan cu aceste acuzaţii posturile de televiziune prezintă petrecerile sardnapalice ale unor rromi putrezi de bogaţi, rromi care trăiesc în castele cu zeci de camere, poleite cu aur, prezintă ţigănci care adună miliarde din vrăjitorie şi alte ocupaţii de acelaşi gen. Fiscul, legile nu ating astfel de bande de exploatatori şi jefuitori. Nu evaluează nici un fisc acele palate şi nu-i întreabă nimeni din ce bani le-au construit, ce profesie au, de unde au adunat kilogramele de aur, de unde au adunat lovelele cu care aruncă („Fără număr, fără număr!...) în petrecăreţii de aceeaşi etnie, ce muncă prestează de-şi permit să dea petreceri pantagruelice prin preajma lăcaşelor ortodoxe de rugăciune? De unde bani pentru sute de purceluşi fripţi, tone de carne la grătar, hectolitri de băuturi fine pe mese? Cine dă autorizaţii de construcţie pentru pagode indiene de maharajahi? Şi cum de nu-i întreabă nici o autoritate fiscală din ce venituri licite se construiesc asemene monstruozităţi? Că de unde şi din ce şi cu slugăreala cui s-au construit castelele grofilor unguri, bisericile aceloraşi unguri, ştim? Cu munca iobagilor români ardeleni. Da', averile acestor analfabeţi şi ieşiţi din grotă (vezi plimbările filmate ale unei maneliste cu bărbatul prin străinătăţuri) din ce au răsărit? Că nu sunt ciuperci! Cum îşi permite o rroamă cu zece puradei de diferite vârste să exploateze până la 50 de femei române şi să le ia banul obţinut din prostituare, să le bată, să le umilească, prin gaşca de rromi ce-i execută ordinele de a le teroriza, a le bate, tăia, arde cu ţigara şi a se purta cu ele cum se purtau administratorii de sclavi cu sclavii. Ce „stat de drept" ne conduce în ţara aceasta? „Statul de drept" al rroamelor, rromilor? Suntem în „statul de drept" al regilor şi împăraţilor rromi? Femeile române şi românii sunt neam în sclavaj? Primul ministru şi preşedintele sunt doar cu numele conducători peste neamul românesc? Care-i situaţia cu „statul de drept"? Există doar pentru ziarişti şi pentru rromi? Şi pentru musulmani, unguri, evrei? Am vrea să aflăm, totuşi? **(Sclavul rromilor din Piaţa de legume şi fructe)**

Din ciclul: „IGNORANŢA PRECEDE RĂUL":

NIŞTE SENATORI

Titlul ciclului ar trebui completat: „ignoranţa dă naştere răului!" Ceea ce vor demonstra senatorii României, care ar fi trebuit să fie reprezentanţii „înţelepciunii politice" a României, când, recent, au votat o lege întocmită de un membru al Partidului Comunist Francez şi care lege îşi bate joc de drepturile omului despre care vorbim de vreo două sute şi ceva de ani. (Pe care, este adevărat, nu le-am aplicat niciodată).

Despre această lege senatorii – evident insuficient alfabetizaţi – dat fiind că unii dintre ei, deşi ştiu să citească nu îşi folosesc alfabetizarea – ar fi putut afla ceva informaţii din cartea semnată de un premiant Nobel al economiei – Maurice ALLAIS şi intitulată „Europa face a son avenir" (Europa în faţa viitorului: ce-i de făcut?)

Lectura ar fi fost obligatorie pentru cei care, în vorbe cel puţin, cred în viitorul Europei, în necesitatea prezenţei României acolo, - necesitate ce nu se poate împlini decât cu îndeplinirea anumitor condiţii.

Iată avertismentul economistului francez: „legea din 30 iunie 1990 – zisă legea Gayssot – privind modificarea Codului Penal şi a legii din 29 iulie 1881 asupra libertăţii presei are un grav efect asupra libertăţii opiniei, BAZA DEMOCRAŢIEI NOASTRE UMANISTE - aşa cum a fost definită de articolul 19 din „Declaraţia Drepturilor Omului" din decembrie 1948 şi articolul 10 al „Convenţiei Europene de Salvgardare a Drepturilor Omului şi LIBERTĂŢILOR FUNDAMENTALE din 28 noiembrie 1950.

În articolul 1 al acestei legi se stipulează: „orice discriminare bazată pe apartenenţa sau non-apartenenţa unei etnii, o naţiune, o rasă, sau o religie ESTE INTERZISĂ" şi că „statul asigură respectul acestui principiu în cadrul legilor în vigoare"

Ea comportă „două părţi" : prima relativ la „imputaţiile susceptibile de a aduce atingere onoarei sau reputaţiei unei persoane din cauza apartenenţei sau ne-apartenenţei la o etnie, o naţiune, o rasă sau o anume religie; a doua relativ la CONTESTAREA CRIMELOR CONTRA UMANITĂŢII aşa cum au fost ele DEFINITE prin articolul 6 al statutului Tribunalului de la Nürnberg şi pe care o jurisdicţie franceză sau INTERNAŢIONALĂ ar fi stabilit că au fost comise".

Articolul 4 stabileşte că persoanele vizate de această lege pot fi private de drepturile civice pentru o perioadă de CINCI ANI.

A. Allais ne dă câteva exemple pentru a ilustra CARACTERUL FUNDAMENTAL ANTIDEMOCRATIC pe care legea GAYSSOT în ce priveşte LIBERUL EXERCIŢIU al LIBERTĂŢII DE OPINIE şi LIBERTĂŢILOR POLITICE.

În numele unei atari interdicţii de a contesta validitatea verdictelor stabilite de o jurisdicţie, în trecut, ar fi împiedecat reabilitarea căpitanului Dreyfus iar în ceea ce priveşte Tribunalul de la Nürnberg acest refuz ar însemna că acceptăm că tribunalele decid asupra ADEVĂRULUI ISTORIC şi s-ar interzice – astfel orice cercetare obiectivă asupra istoriei celui de al doilea război mondial.

Astăzi este însă, UNIVERSAL RECUNOSCUT de toţi juriştii şi toţi istoricii că statutul Tribunalului de la Nürnberg este pătat de VICII ESENŢIALE de natură să invalideze anumite proceduri şi anumite considerente la care se adaugă şi faptul că ELEMENTE FOARTE IMPORTANTE nu au fost realmente şi complet clarificate.

(continuare în pag. 9)

Petrică MIHAIL

(urmare din pag. 2)

► **(CUIBUL...)** consecinţa faptului că gradul este acordat de către un şef suprem pentru fapte ieşite din comun, ca o recompensă meritorie a celor care s-au distins în luptă (activitate excepţională, răniri, închisoare, suferinţe, torturi etc.), celor care au adus servicii Mişcării, sau celor care au făcut probă de înţelepciune, de caracter, de credinţă sau de o atitudine fără pereche.

Gradatul este totdeauna un element de elită. În oricare unitate – de la cuib până la marile Corpuri – ei sunt consilieri. Se recurge la dânşii de fiecare dată când o unitate legionară se află în dificultate, când există conflicte interne, când trebuie să fie înfruntate pericole specifice. Ei nu alcătuiesc un Corp separat; totuşi, ei constituie al doilea element cheie al Mişcării Legionare. În construcţia piramidală a Legiunii, gradele alcătuiesc reţeaua intermediară, între şefii de cuib şi Şeful Suprem.

Datorită acestei poziţii şi a calităţilor lor, ei pot fi chemaţi să înfăptuiască nişte misiuni peste tot. Ei pot să-şi exercite rolul de educatori, dacă îi solicită un şef de cuib, sau dacă împrejurările o impun;

c). În sfârşit, această educaţie poate fi făcută de un instructor. Acest gen de educaţie se adresează grupelor de legionari importante şi nu membrilor unui singur cuib. Aceasta este ceea ce s-ar numi „o educaţie a maselor".

Instructorul este acela care, datorită calităţilor sale personale şi cunoştinţelor sale aprofundate în unele branşe, este iniţiat să facă educaţia legionarilor şi a membrilor în „câmpurile de muncă" sau în „şcolile de cadre".

În general, este vorba de un comandant legionar. El este prezent în tabără, duce aceeaşi viaţă ca şi ceilalţi. Totuşi, el ascultă cu atenţie în jurul său, notează cu minuţiozitate greşelile, lipsurile, faptele excepţionale etc. şi, seara, în jurul focului, face un fel de scurtă expunere, nu pentru a înfiera pe cineva, ci pentru a face să reiasă importanţa, frumuseţea, necesitatea preceptelor legionare în raport cu problemele care l-au şocat în timpul zilei. Expunerea sa nu conţine un fapt precis, care ar putea fi recunoscut de unii. El vorbeşte ca un înţelept, despre problemele generale, încercând să aducă soluţii chestiunilor concrete.

Expunerea, comentariul şi morala care se degajă dintr-un caz precis, cu nume şi fapte de ajutor, nu pot fi ordonate decât de un şef suprem. În acest caz, el ia responsabilitatea asupra sa. El o face uneori, pentru a da un exemplu care să poată atinge sufletele în profunzime.

4). Există de asemenea autoeducaţia, care este una dintre laturile cele mai originale ale fenomenului legionar. Ea nu poate fi practicată decât de un membru deja iniţiat în misterele Mişcării, capabil să înfăptuiască asupra sa nişte măsuri restrictive. Această problemă a fost analizată în altă parte.

9 martie - ziua Sfinţilor 40 de Mucenici

Morţi sfinţi în temniţi şi prigoane
Morţi sfinţi în lupte şi furtuni,
Noi ne-am făcut din voi icoane
Şi vă purtăm pe frunţi cununi.

Radu Gyr

Rânduit de calendarul creştin ortodox, Sfânta Biserică prăznuieşte la 9 martie pomenirea celor 40 de Sfinţi Mucenici.

Credincioşi tradiţiei Sfintei Biserici, legionarii, supravieţuitorii holocaustului împotriva poporului român, îşi comemorează camarazii, care s-au stins în lupta contra comunismului, tot la această dată.

Mişcarea Legionară a apărut în istorie cerută de necesităţi, ca o manifestare a instinctului de apărare al poporului român, deoarece România ajunsese Canaanul fiilor lui Israel – protagoniştii comunismului.

Cel care s-a ridicat, a pregătit şi a dus lupta, încă din 1919, contra cuceririi României de către comunişti, a fost omul genial, eroul neînfricat şi plin de onoare Corneliu Zelea – Codreanu. Calitatea lui dominantă a fost capacitatea de a organiza. El a reuşit, în anul 1927, să organizeze o mişcare naţionalistă, care să fie ca un scut al apărării României de orice primejdie, mişcare care a crescut ca un bujor frumos până în februarie 1938, când avea un număr impresionant de membri.

Totul părea a pregăti un viitor nu numai frumos, ci şi măreţ României. Un tineret de o măreţie unică, fără egal în lume, s-a ridicat în România de atunci, pentru ca această ţară să fie a românilor, nu a străinilor. Nu ura de rasă sau ura religioasă l-a mânat pe acel tineret în luptă, ci dorinţa de a schimba moravurile proaste ale societăţii şi aceea de a deveni stăpâni în propria lor ţară.

Când toate speranţele de realizare a unei Românii superbe, model pentru întreaga lume, erau gata de a se înfăptui, a venit dezastrul. Masoneria a dat lovitura: a distrus Mişcarea prin mâna celui ii mare criminal pe care l-a avut ţara în fruntea sa vreodată, regele Carol al II-lea. S-au petrecut arestări, internări în lagăre, uciderii în masă. Sute de legionari au devenit atunci mucenici sub mâna călăului purtător de coroană. Ţara s-a umplut de morminte legionare. Era dansul morţii nebune, dezlănţuit de un nebun. Niciodată nu au căzut pe pământul ţării, într-un timp atât de scurt, mai multe capete luminate şi nu au fost răpuse mai multe suflete idealiste, atât de devotate binelui public. Răul a curs în valuri.

Al doilea val de teroare, l-a dezlănţuit generalul Ion Antonescu, om integru până atunci, dar căruia puterea i-a întunecat mintea, declanşând în el o ură bolnavă pentru cei pe care îi considera rivali, legionarii. Mii de morminte au apărut în urma furiei oarbe a lui Antonescu.

In sfârşit, a treia prigoană au provocat-o comuniştii, aduşi pe tancurile sovietice în România, aşa cum a profeţit Corneliu Zelea – Codreanu. Alte zeci de mii de legionari au căzut răpuşi de fiara roşie în rezistenţa armată din munţi, în temniţele comuniste, în minele de plumb. Chinurile la care au fost supuşi legionarii, însă, departe de-ai îngenunchea, i-au sfinţit. Morţii lor sunt sfinţi, martiri şi mucenici ai neamului românesc. Aşadar, să nu vă miraţi dacă veţi găsi, într-o zi, lor în calendarul creştin.

Supravieţuitorii au rămas neclintiţi în crezul lor, martori ai luptei contra comunismului şi împotriva tuturor celor care pradă şi oprimă această ţară. Ei reprezintă dovada de netăgăduit că, prin credinţa în Dumnezeu şi în neamul tău, poţi fi zdrobit, dar nu învins.

Ferice de neamul care a dat atâtea jertfe curate, în acest timp apocaliptic.

Noi, cei rămaşi, credem că aceste jertfe nu sunt în zadar, că ele vor rodi, vor rodi în timp şi vor fi temelia de supravieţuire a neamului nostru.

Cinstirea celor căzuţi este o datorie de onoare a legionarilor supravieţuitori, ai oricărui român cinstit. De altfel, după doctrina legionară, ei nu sunt rupţi de neamul românesc, ci sunt vii în spiritul lor şi păşesc în rând cu cei ce au rămas.

De Buna - Vestire

După milenii de întuneric şi rătăcire, îngerul Domnului aduce vestea cea mare: zămislirea lui Iisus prin puterea Sfântului Duh. Lumina Lui va reînnoi sfinţenia omului, repunându-l în locul său primordial, ca să se împlinească cele spuse de Domnul prin proorocul Său: „Iată Fecioara va avea în pântece şi va naşte un Fiu şi vor chema numele lui Emanuel, care se tîlcuieşte: „Cu noi este Dumnezeu" (Matei I, 23)

Aşa începe Anul unu, cu venirea Fiului Omului pe pământ, care se va da pe sine răstignirii pentru păcatele noastre, pentru ca lucrarea mâinilor Sale, omul, să-şi recâştige starea de fericire deplină.

(continuare în pag. 7)

Petru C. BACIU

(urmare din pag. 6)

▶(De Buna – Vestire)

Cel ce crede se va mântui.

Peste sufletele neamurilor nu se va mai putea trage nici o frontieră, toţi oamenii fiind fiii aceluiaşi Dumnezeu.

Iisus aduce legea cea nouă pe care, în veacurile trecute, omul nu a cunoscut-o: Dragostea.

Această bunăvoinţă a Cerului, coborâtă peste întinderile lumii din marea Lui dragoste pentru om, va trebui trăită în toată măreţia ei, de către toţi pământenii, încredinţaţi că numai prin muncă, râvnă şi curăţie vom schimba vechiul în nou, aşa încât viaţa noastră murdară, perfidă şi mincinoasă să devină curată, dreaptă, plină de demnitate, pentru a fi vrednici de mântuire. Sămânţa binelui sălăşluieşte de veacuri în sufletul omului şi, prin venirea Mântuitorului Iisus Hristos, ea irumpe, sfărâmând stăvilarele răului, ridicându-l spre Slăvile Cerului. Să privim dar cu ochii spre Cer.

Convinşi că scopul omului nu este viaţa, ci Învierea, trăirea curată şi eroică, care înseamnă iubire şi colaborare cu Dumnezeu, trebuie să ne realizăm noi mai întâi buni creştini, după modelul învăţăturii Sale şi să construim apoi acea lume după planul Arhitectului Divin. Dumnezeu a dat tuturor puterea şi libertatea de a se mântui în spiritul jertfei, sau a pieri sub povara ţărâei.

A avea un ideal până la dăruirea totală şi a privi moartea ca pe o nuntă, cu seninătatea strămoşilor thraci, înseamnă a elibera sufletul de sub jugul pângăritor al răutăţilor şi a-ţi câştiga dreptul la Înviere.

În veacul nostru „roşu", de foc şi de sânge, să urmăm pilda părinţilor şi strămoşilor noştri, care, prin faptele lor şi în spirit, trăiesc în inimile noastre, şi, prin noi, duc mai departe lupta sfântă pentru Cruce şi Neam.

Să privim hotărâţi spre Lemnul Crucii pe care Iisus Hristos a fost răstignit, cu aceeaşi iubire nebiruită, încredinţând în mâinile Lui sufletele noastre.

Noi, legionarii, care am trăit amarul tuturor lacrimilor, noi, surghiuniţii, care am îndurat spaimele şi torturile crudei nopţi comuniste, noi, fiii Neamului Românesc şi azi prigoniţi, aşa cugetăm de Buna - Vestire: „Doamne, iartă-i că nu ştiu ce fac!" Amin. (Din vol. **Răstigniri Ascunse – mărturii** - ; *Editura Fundaţiei Culturale „Buna – Vestire"*, Bucureşti 2004, pag. 394-397)

Exemplul spaniol...

Generaţia noastră ţine în mâinile sale soarta poporului român. Dacă nici acum, când ne pândeşte pericolul de a fi desfiinţaţi ca stat şi naţiune, nu ne trezim, nu ne unim, fiii şi nepoţii noştri ne vor blestema, că, noi, generaţia noastră i-am dezmoştenit de Patrie (Nu le-o trebuie, dna Crăcea! ; n. red.). Ne vor blestema şi cei ce au apărat neamul şi ţara, cu preţul vieţii lor, în războaie şi au stropit pământul acesta binecuvântat, în timp de pace, cu sudoarea frunţăii lor.

Deşi aflat departe de ţară poetul Aron Cotruş – zis „marele exilat" – a trăit tot zbuciumul, soarta poporului său, ca nimeni altul. Opera sa este de uimitoarea actualitate. O să parafrazez câteva din gândurile lui pentru cei ce pleacă după pâinea cea de toate zilele în străinătăţuri. Numai când eşti departe de locurile natale, înţelegi ce înseamnă să ai un loc în lume despre care să spui „acasă". Ca un refren, ca un suspin, revine mereu refrenul : „blestemată străinătate" şi iar: „Când am plecat de acasă, am sădit la poartă un nuc. Şi nu e zi să nu mă întreb, cât o fi crescut şi dacă o să apuc să-l revăd vreodată!"

Nostalgia lui Aron Cotruş ia accente de tragedie antică. Deşi a căpătat celebritate şi bună-stare, într-o vreme, el nu s-a rupt de neamul său, urmărind ce se petrecea la noi a exclamat: „Poporul meu, poporul meu / mâncat de ciori şi străini / poporul meu călcat mereu în picioare!"

Bărbaţi români, ne epuizăm în lupte interne de tipul „stânga-dreapta". Nu putem să-i urmăm pe spanioli, să fim numai români. Uniţi suntem o forţă. Supravieţuitorii beligeranţilor din cel de al II-lea război mondial şi-au dat mâna, au băut bruderschaft şi au rostit discursuri pacifiste (Numai Domnul ştie ce-i în inima nemţilor după cât au plătit la Ierusalim; n. red.); poate că s-au şi întrecut în glume.

Ce le-a păsat şi le pasă mărimilor că au murit peste 100 de milioane de tineri, că atâtea mame au purtat haine cernite, că au crescut fără taţi atâţia copii desculţi?

După mărturia fotografilor, în războaie, mărimile priveau luptele din spatele frontului, de la uşa cortului, cu binoclu! De ce nu au băut bruderschaftul înainte de a începe monstruoasele măceluri? Şi acum, în castelele redobândite, trăiesc excelent, iar mii de sinistraţi de pe urma inundaţiilor n-au unde să-şi adăpostească pruncii şi capul.

Fraţi români, vă zic iarăşi, luaţi exemplul spaniolilor: uniţi vom fi o forţă.

Ne trebuie omul, cel ce va face primul pas; cel care să întindă primul mâna!

Şi să iubească Pământul şi neamul, să fie ca o cloşcă pentru toţi românii.

Să cinstim mâna îngroşată de muncă a ţăranului (de o mai exista ţăranul ştiut de dvs. , doamnă Crăcea? N. red.) care trudeşte la pâinea noastră cea de toate zilele, nu să lingem laba celor ce jefuiesc ţara pentru a ne dau şutul în dos ca să intrăm în „Iuropa". Ne aţâţă unul împotriva celuilalt pentru a ne distrage atenţia de la planul global de desfiinţare.

Unde sunteţi voi, bărbaţi români, care aţi apărat până acum graiul şi sufletul nostru, hotarele?

Spaniolii s-au bătut câţiva ani („stânga-dreapta"), dar când războiul dintre ei s-a încheiat (război indus de ne-spanioli: n. red.) au fost numai spanioli! Şi au supravieţuit.

Noi nu putem fi doar români?

Nu avem acelaşi ideal, nu urmărim binele neamului şi ţării?

Dreapta românească a dorit ca românul să fie stăpân pe pământul lui, sacrificând o generaţie (cea interbelică).

Stânga românească (numai că nu era românească; n. red.), cu forţa, a dovedit că românul vrea să fie beneficiarul muncii sale?

Unde se bat cap în cap interesele noastre atunci?

Dreapta a învăţat de la Blândul Păstor să ierte pe cel ce a pălmuit-o. Va ierta pe temnicerii de ieri. Este obligată! De învăţătura creştină.

Stânga este – ar trebuii să fie – obligată să ceară iertare. Prin cuvânt, prin gest. Aşa procedează adevăratul român care aşează interesele poporului român mai presus de mândrie satanică şi poftă de răzbunare.

Dezbinarea a făcut ca în peste 16 ani să nu putem să închegăm un partid de dreapta convingător.

Tot dezbinarea a făcut ca stânga să devină arena unor lupte de orgolii şi casă de afacerişti veroşi. Aşa că nici la stânga nu există un adevărat partid de stânga.

Azi, când toate legendele au murit, au fost demitizate personajele, când toţi eroii şi martirii au fost uitaţi, când tinerii cei mai dotaţi au apucat drumul Occidentului, complet secularizat, or mai fi rămas bărbaţi care să iubească acest neam şi această ţară şi să-i oprească mersul în prăpastia dispariţiei?

Fii noştri să n-aibă altă menire decât acelea de a deveni soldaţi de sacrificiu în războaiele purtate de jandarmul mondial, fetele noastre doar prostituatele exploatate de *broneţi* (rromi adică) în bordelurile Occidentului depravat? Ţara o lăsăm năpădită de necreştini? Să încercăm să ne trezim din această goană după bogăţii pământeşti. Acest soi de goană nu face parte din codul nostru de petrecere în lume. Îndărăt, la Eminescu şi la unitate.

Tehnologia în afara moralei, neamului, a lui Iisus Hristos, bogăţia spre destrăbălare n-a făcut fericite neamurile. Dimpotrivă!

Flora CRĂCEA

ION GAVRILĂ OGORANU

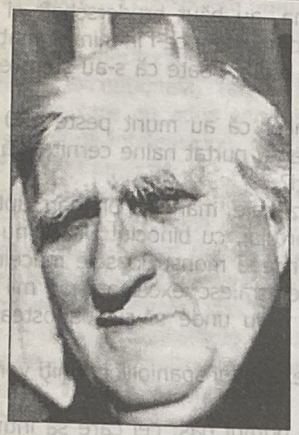

1923 – 2006

Ne-a părăsit pentru cele veşnice Ion Gavrilă Ogoranu. În seara zilei de 1 Mai 2006 către orele 21^{00} o figură legendară ne-a lăsat mai săraci sufleteşte. Pe Ion Gavrilă l-am cunoscut înainte de-al întâlni în realitate. Şi cum? Iată cum. Tot umblând după cărţi pentru a afla ce a trăit România între 1938-1989 am ajuns la AFDP. Aici, mi se pare, am dat peste primul volum din „Brazii se frâng, dar nu se îndoiesc". Primele 100 de pagini le-am parcurs destul de repede citindu-le prin mijloacele de transport în comun. Trebuie să spun că – fiind eu de meserie şi literat – m-a şocat darul real de povestitor al autorului. Sunt multe volume de memorialistică publicate după 1989 de către foştii deţinuţi politici. Dar puţin au ştiut şi ştiu să şi scrie, să impresioneze cititorul. Ion Gavrilă era unul dintre aceştia. Iată, mi-am zis, cum a fost împiedecat un mare talent să se dezvolte în toată splendoarea. Ulterior am mai descoperit şi pe alţi camarazi întru credinţă cu Gavrilă care aveau un dar similar în a reda viaţa, istoria. Un Viorel Gheorghiţă, Constantin Iorgulescu, Tiberiu Hentea, Popescu-Vorkuta etc. Gavrilă, însă, venise la timp, după 1989 şi, după ce l-am cunoscut personal, am constatat o a doua calitate însemnată pe care o avea: magnetismul tipic celor ce pot conduce grupe de oameni. Adică, aduna oamenii în jurul lui şi nu-i dezbina. Lucru extrem de rar în zilele noastre. Azi cei ce se angajează în activităţi publice se mănâncă unii pe alţii pentru a căpăta funcţii, a se umple de bani, de case, terenuri şi a place cine ştie cărui komisar venit din Occident. Gavrilă mai avea încă un dar. Trezea simpatii, simpatie şi nu antipatie, nici invidie. Era un legionar aproape cum cerea doctrina. Desigur, nu mai era de 25 de ani, nici de 30, nici măcar de 40. Avea peste 70! Dar încă verde şi nu l-am văzut niciodată cu deznădejdea pe faţă, nici măcar trist. Obosit uneori. Anii îşi spuneau cuvântul. Dar în deznădejde nu. Cu toate că am fost în aceeaşi organizaţie cu el peste 10 ani nu cred să fi discutat cu el mai mult de 2-3 minute la fiecare întâlnire. Venea, da mâna cu mine, zâmbea şi se mira de gravitatea feţei mele, de faptul că nu râdeam mai niciodată, lua gazete, le plătea, îmi strângea mâna scuturat şi se apropria de alte grupuri de camarazi. Mereu pe drumuri, mereu pe la CNSAS, pe la întâlniri şi lansări de cărţi, simpozioane, comemorări etc. În una din zile ne-a arătat „cazierul" cu vestita condamnare la „moarte prin împuşcare", în altă zi ne-a povestit amuzat de cele 120 de vol. ale dosarului de urmărire de către Securitate. Înainte de a i le aduce la studiu i s-a spus că nu are nici un fel de dosar la Securitate. A venit şi ne-a povestit episodul amuzat şi ne-am amuzat şi noi ascultătorii. Ei, până la urmă i le-au dat. Din ele Gavrilă a extras note, date etc. şi le-a publicat într-un al IV-lea vol. din epopeea sa al cărei titlu l-am amintit mai sus. Fără îndoială – exagerând puţin – Gavrilă şi-a luat revanşa morală faţă de cei care i-au distrus într-un fel tinereţea şi maturitatea. Să ne gândim că acest om dotat a stat în afara societăţii româneşti din 1948 şi până în 1976. 28 de ani. Şi că, după aceea, a trăit marginalizat, supravegheat şi tot hărţuit. Desigur, a avut o mare credinţă. Mulţi în situaţia lui ar fi înnebunit şi-ar fi pierdut complet sănătatea fizică şi alţii s-ar fi sinucis. Gavrilă, însă, omorând mândria, îndreptăţirea de sine şi multe alte păcate a supravieţuit şi aşa ne-a făcut cunoscut viaţa lui de excepţie într-un fel. Deci, a fost un om puternic. Cu toate că a trăit într-un sătuc de lângă Alba Iulia nu s-a plâns. Când te gândeşti că atâţia n-am rezistat sufleteşte fiind obligaţi să părăsim cheiul gârlii (adică Bucureştii), să fim daţi afară de la slujbă, din PCR, din sindicat. Cum au rezistat oameni ca Gavrilă în lagăr, în păduri, la muncă silnică? Iată un mare mister pentru orgolioşi.

Iată, astfel l-am cunoscut pe Gavrilă şi pot să spun că biografia lui va rămâne un model în istoria naţională. Model al românului care se jertfeşte pe sine pentru credinţa creştină, pentru credinţa naţională ce a avut-o. O fi avut păcate – ca orice muritor – şi regrete dar eu nu l-am auzit cârtind pentru ce i s-a rezervat de către divinitate. Dar, eu, mă întreb adesea, după 1989 şi mai cu seamă după 2002, cum de suportăm experimentele ce s-au făcut şi se fac pe spinarea noastră? Comunismul – bolşevismul – variantă a satanismului se erija, prin reprezentanţii lui bărboşi sau mustăcioşi, cu perciuni sau bine bărbieriţi, că eliberează omul de orice servitute şi – culmea culmilor – chiar de iubirea şi supunerea faţă de Tatăl Fiul şi Sfântul Duh. Adică pretindea că face din om un fel de Dumnezeu în sine şi pentru sine. Exact ce pretindea „Şarpele" că va obţine perechea primordială gustând şi mâncând mărul „cunoaşterii binelui şi răului". Mai subtil, „eliberatorii" de astăzi (promotorii globalismului) cer să „gândeşti liber" (liber de ce şi în raport cu ce? Cu cine?), să „trăieşti liber"... „Liber" faţă de aerul ce-l respiri? „Liber" faţă de Pământul acesta – un biet bolovan limitat în resurse - , „liber" faţă de Soare (şi el limitat în timp ca existenţă), „liber" faţă de guvernanţii şi bancherii proprietari de aur şi trupuri de oameni? Faţă de ce vor să ne facă capitaliştii şi proprietarii de bombe „liberi"? Desigur, ca şi persecutorii lui Gavrilă, noii persecutori vor să ne despartă de Dumnezeu, de Iisus, de naţiunea din care facem parte şi în care ne-am născut, „liberi" de tradiţie, „liberi" de pădurile şi hrana firească, „liberi" de traiul conform firii şi să ne impună ca valori apucături „contra firii" şi contra celor lăsate de Dumnezeu. Adică, vor să ne facă să ne vedem şi să fim goi. Goi de Dumnezeu. Nici măcar animale ci diavoli, duhuri necurate. Ei, fraţilor, Gavrilă a luptat exact contra celor care, prin metode aparent fără legătură între ele, doresc de mult timp să transforme umanitatea – mai cu seamă cea albă – în turmă de ierbivore cu belciug în rât, de belciug să atârne un lanţ şi, astfel, să ne plimbe de la o iesle ideologică la alta. Căci aceasta va deveni omul fără Dumnezeu (Că zice Robert Kaplan: **„Noi - şi nimeni altcineva - vom stabili ordinea mondiala"** . „Noi" fiind cine?). Un robot! Contra kaplanilor de pe întregul mapamond a lupta Ion Gavrilă Ogoranu.

Dumnezeu să-l aibă în paza Sa.

Fundaţia BUNA VESTIRE.

(urmare din pag. 5)

•► (NIŞTE SENATORI)

La toate acestea trebuie să adăugăm şi observaţiile lui Alfred Grosser care, în ziarul Le Monde din 13 ianuarie 1990 afirma „că trebuie să fim circumspecţi în ceea ce priveşte acordarea dreptului de a proclama ADEVĂRUL ISTORIC şi de a sancţiona minciuna judecătorilor!"

În plus „nici o crimă împotriva umanităţii ne-sancţionată de un Tribunal nu este protejată contra NEGAŢIEI... Retrospectiv ar trebui să-i sancţionăm pe toţi cei care, la noi, negau realitatea crimelor sovietice şi care-i defăimau pe cei care le evocau! Şi ei îi insultau pe supravieţuitori şi memoria victimelor!"

Şi vă mai spune ceva, domnilor senatori, premiul Nobel mai sus citat: „mijlocul cel mai eficace de a combate opiniile pe care le socoteşti criticabile sau eronate NU ESTE REPRESIUNEA ci, dimpotrivă, o confruntare liberă sprijinită pe ARGUMENTE şi nu pe articole penale! În realitate orice interdicţie suscită reacţii cu TOTUL OPUSE obiectivului urmărit. În domeniul istoriei, adevărul nu va depinde nici de PUTEREA PUBLICĂ, nici de TRIBUNALE ci exclusiv doar de CERCETĂRI şi METODE ŞTIINŢIFICE".

Ni se reaminteşte şi punctul de vedere aparţinând unei figuri celebre din lumea ştiinţifică occidentală – Vilfredo Pareto exprimată în „Tratatul de Sociologie": „Divergenţele între fapte şi povestirea acestora pot fi mici, nesemnificative dar pot de asemenea să crească, să se multiplice, să se extindă dând naştere unor „POVEŞTI" care se depărtează de fapte întru atât în cât nu mai au nimic comun cu ele. Vei avea istorii fanteziste, legende, romane în care nu mai poţi şti dacă este vorba de fapte reale şi nici despre ce fel de fapte este vorba. Chiar scrieri ce nu trec drept legendare ci sunt reputate istoric se pot îndepărta mult de realitate – ajungând să nu mai aibă nici o asemănare cu ea".

Concluzia lui Pareto ar trebui scrisă cu litere mari pe toţi pereţii Parlamentului României: „Pentru a judeca adevărul oricărei afirmaţii este aproape INDISPENSABIL să poţi combate liber. Orice restricţie – chiar indirectă, chiar îndepărtată, opusă celui ce te contrazice este suficientă pentru a-ţi crea îndoieli. În consecinţă, LIBERTATEA de a-ţi exprima punctul de vedere, chiar atunci când este contrar OPINIILOR CELOR MAI MULŢI, chiar atunci când AGRESEAZĂ (froisse) sentimentele câtorva sau multora sau ale TUTUROR, chiar atunci când este socotită drept ABSURDĂ sau CRIMINALĂ, se află TOTDEAUNA în AVANTAJUL ADEVĂRULUI OBIECTIV.

Trebuie să înţelegem că NU EXISTĂ LIBERTATE ŞTIINŢIFICĂ DACĂ NU POŢI PUNE TOTUL LA ÎNDOIALĂ!" Este ridicol să susţii că nu se acordă libertate decât ADEVĂRULUI şi nu ERORII: dar chestiunea ce trebuie rezolvată este să afli unde este „adevărul" şi unde „eroarea". Şi nu vei ajunge la soluţie decât dacă poţi apăra „eroarea" aducându-i în sprijin toate dovezile posibile".

De ce nu înţeleg mulţi oameni acest lucru?

Pentru că – susţine Pareto – italian născut la Paris, profesor universitar în Elveţia, creator al sociologiei şi economist, susţinător al unor idei cu totul interesante şi fructuoase – „multe persoane nu înţeleg că pentru a judeca „adevărul" şi eroarea nu trebuie să substituim criteriului LOGICO-EXPERIMENTAL criteriul sentimental.

Ca şi în Franţa – votul senatorilor din România – poate crea o lege ce se poate preta la toate abuzurile – fiind o lege obscurantistă.

O atare lege „nedemnă de o ţară democratică, trebuie să fie abolită – (cât mai curând, cu atât mai bine), dacă a fost promulgată şi să nu fie votată dacă a fost propusă sau să nu fie promulgată dacă a fost votată.

„PENTRU CĂ NU POATE EXISTA DEMOCRAŢIE FĂRĂ CONCURENŢĂ LIBERĂ A OPINIILOR".

Să nu uităm acele vorbe magice – atribuite, pe nedrept lui Voltaire – (dar se ştie că nu se împrumută decât celor bogaţi): Nu împărtăşesc de loc punctul tău de vedere dar mi-aş sacrifica bucuros viaţa pentru aţi susţine dreptul de a ţi-l apăra".

La toate acestea ar trebui să mediteze aleşii poporului român. Dar pentru a „medita" este nevoie de trei ingrediente: SĂ AI CU CE – adică instrumentul; SĂ AI CE – adică „ştimele" necesare, documentele, răgazul, voinţa şi dorinţa de a le corecta şi, mai ales, EDUCAŢIA adecvată unei atari activităţi.

De aceea ne vom îndatora cu alt text privind condiţiile, pregătirea, limitele şi obligaţiile „aleşilor neamului".

(2005)

(urmare din pag. 4)

►**(FIRIMITURI)** pus la dispoziţia cititorilor şi textele semnate de Cioran, Nae Ionescu, Cristian Tell, Brăileanu, Dragoş Protopopescu, Aurel Constantin Dragodan, Radu Gyr, şi, mai ales CORNELIU ZELEA CODREANU ca să nu mai vorbim de Eliade, Ţuţea, Moţa, Vasile Marin, Alecu Cantacuzino etc.

Există o replică ciudată pe care autorul mai sus amintit o dă cu prilejul unei dintre nenumăratele „lansări" la apă a opului paradoxal: „dacă noi vom fi piloţii orbi"? amintind de contraversatul text semnat de Mircea Eliade în „Buna Vestire".

Mult stimate domnule profesor din nefericire aţi fost şi aţi rămas piloţi orbi: pentru că aţi pledat, aţi ajutat, aţi colaborat şi aţi slujit fără ruşine, fără a fi fost obligaţi, fără a fi fost ameninţaţi – făurirea şi fiinţarea celui mai criminal regim politic din toată istoria lumii.

Pentru că şi azi continuaţi să susţină că – în ciuda dovezilor, datelor, mărturiilor, „bestia comunistă" nu a fost la fel de bestie cu alte bestii.

Deşi, dacă mă gândesc mai bine, aveţi dreptate: a fost peste poate.

Şi vouă slugile ei, Nürnberg-ul vi s-ar cuveni.

Nu doar Papon şi Pinochet trebuie chemaţi în faţa justiţiei umane – pentru că de cea Dumnezeiască nu va scăpa nimeni, sunt sigur, dar şi Răutu sau Iliescu, Chişinevschi şi Nikolschi, Teohari sau Dej, Ceauşescu sau Răzvan Theodorescu, Pleşiţă sau atât de mulţi alţii încât ar trebui transformată pădurea nebună de la Periprava în hârtie pentru a-i înşirui pe toţi.

Iar noi vom aduce drept martori soldaţii români morţi la Stalingrad, legionarii ucişi fără judecată, şi lăsaţi în pulberea drumului şi umbrele celor care nu mai au mormânt pentru că au fost risipite oasele în întunericul pământului.

5. – Aceasta este valoarea afirmaţiilor ştiinţifice: ele sunt considerate ca adevăruri, dar nu sunt de fapt decât ipoteze; sunt valabile pentru că sunt verificate.

Va să zică criteriul valabilităţii ipotezelor acestora stă în putinţa noastră de a le verifica. De aceea este absurdă legea care spune: excepţia confirmă regula. De îndată ce există o excepţie, regula este anulată. Toată lumea spune „e o excepţie care întăreşte regula". Regula aceasta nu am înţeles-o niciodată. Numai în domeniul unde regulile sunt aproximative,

(continuare în pag. 10)

(urmare din pag. 9)

▪► **(FIRIMITURI)** acolo accept excepţia – dar nu zic că excepţia confirmă regula, ci că aceasta nu intră în regula mea. dar ca să spui că aceasta întăreşte regula, este absurd.

Verificarea se poate realiza în două feluri: unul care este caracteristic şi are ceva din prospeţimea modernă de după renaştere. Îl verific prin întrebuinţare: adică rezultatul pe care l-am obţinut îl pun în diferite poziţii, ca să îndeplinească diverse funcţiuni. Dacă le împlineşte bine – atunci rezultatul este bun.

Cel de al doilea, afirmă NAE IONESCU, de unde s-a cules această firimitură, este „urmărirea inversă a drumului dialectic, a stabilirea ideei. Ceea ce în logică se cheamă DIVIZIUNE.

6. – UMANITATEA, DIVINITATEA, BESTIALITATEA.

Scriitorul satiric englez Samuel Butler ar fi spus: cel ce vrea să facă bine tuturor trebuie să procedeze cu paşi mici; binele general este argumentul patrioţilor, politicienilor şi puşlamalelor. Natura poate să-i dea dreptate. Tot ceea ce se dezvoltă, creşte şi înfloreşte o face în cele mai mici detalii, liniştit, cu paşi mici în timp ce marile schimbări sunt catastrofice şi cataclismice.

Dar cine se aprinde când este vorba de un pas mărunt? Ca să inspiri masele ai nevoie de „Viziuni utopice". (Vezi cincinalele în „patru ani jumătate", vezi Iliescu şi „orizont 2025", vezi „milioanele de locuri de muncă" etc.). În plus sunt atât de ideale încât doar un idiot sau un mizantrop nu le-ar adopta din toată inima.

Poate că ar trebui să ne ducem la Platon pentru cea mai clasică dintre ultrasoluţiile în vederea rezolvării problemele ce se întâlnesc pe drumul binelui absolut. (K. Popper afirmă că Platon nu se îndoia că este în posesia ADEVĂRULUI ABSOLUT).

Consecinţele unei atari convingeri ţin de ineluctabila pseudo-logică pe care Platon o expune în „Republica" – în detaliu şi fără scrupule. De exemplu: înţelepciunea celui mai înţelept în ea însăşi şi prin ea însăşi nu este suficientă – ea trebuie să fie comunicată ignoranţilor - dacă este necesar chiar CONTRA VOINŢEI LOR – ceea ce l-ar autoriza, chiar constrânge pe filosoful rege să recurgă uneori la contra-adevăruri pentru a servi ADEVĂRUL!

Orice interpretare individuală a adevărului trebuie să fie suprimată – şi în acest scop – stabilirea instituţiilor comparabile cu închisorile Inchiziţiei, lagărele de concentrare sau superba noastră Securitate cu centrele ei de reeducare.

În mare parte, cel mai înţelept este pentru că are conştiinţa faptului că fericirea umanităţii cere şi de fapt justifică recurgerea la anumite soluţii finale. Poetul austriac Franz Grillprazer a descris cele trei etape principale ale unei atari escalade prin formula extraordinar de laconică: umanitate, divinitate, bestialitate.

Consecinţele sunt doar urmarea logică – şi ineluctabilă a ideii, aparent rezonabilă, şi altruistă, că, spre binele umanităţii, guvernarea trebuie încredinţată celui mai înţelept. Dar înţelepciunea lor imperfectă îi va împiedica să-l aleagă pe cel mai cel? Probabil că cineva mai înţelept decât cel înţelept ar trebui să aleagă! Dar dacă atare persoană există nu ar trebui să guverneze ea? Sau îl credem pe cuvânt pe cel care se va declara cel mai înţelept ? Sau cel mai puţin înţelepţi ar trebui să-l aleagă? Dar oare înţelepciunea lor imperfectă nu-i va împiedica să-l aleagă pe cel mai cel?

Sau ce fiinţă umană responsabilă nu ar adopta integral şi fără condiţii o soluţie atât de ideală pentru toate problemele sociale precum formula: „FIECĂRUIA DUPĂ NEVOILE SALE, de la FIECARE DUPĂ CAPACITĂŢILE SALE".

Pare ideală: problema pe care această ultrasoluţie o presupune este abundenţa de bunuri materiale (pe care nici un sistem economic nu l-a atins vreodată) şi puterea unei „elite" care ar poseda înţelepciunea absolută care să-i permită – în mod irevocabil – să determine nevoia şi capacitatea fiecăruia.

Şi dacă, individul ale cărui nevoi şi capacităţi au fost definite nu este de acord cu evaluarea – asta înseamnă că ceva nu e în regulă cu el; în nici un caz nu poate fi repusă în discuţie înţelepciunea celui înţelept!

În fata acestor ULTRASOLUŢII – pe cât de convingătoare pe atât de galvanizante se ridică nişte voci care nu au nici o şansă:

„una dintre ele este cea a lui K. Popper – partizanul paşilor mici, care, tocmai pentru că sunt mici – sunt prea minabili pentru spiritul utopic care ar vrea să amelioreze lumea".

Cum să accepţi o ordine socială în care cei care au puterea nu sunt decişi să instaureze paradisul pe pământ şi se întreabă – cu Popper „cum să organizăm instituţiile noastre politice în aşa fel încât chiar conducătorii incompetenţi şi necinstiţi să nu poată provoca pagube"?

Dar să revenim de unde am plecat: MARELE se află în somnul celui MIC; numai cel MIC duce la dezvoltări importante; trebuie să respectăm, şi să protejăm ceea ce este mic.

Este o teză ce nu se pretinde a fi originală – pentru că ideea există de foarte multă vreme. Aşa cum reiese dintr-o poveste orientală:

„Celebrul mistic Abu Bakr Shibi a murit la Bagdad în 945 d. Hr. După moartea sa s-a arătat, în vis, unuia dintre prietenii săi:

= Cum te-a tratat Dumnezeu?

= Eram în faţa Tronului şi m-a întrebat: şti de ce te-am iertat?

= Din cauza faptelor mele bune...

= Nu!

= Pentru că te-am adorat cu sinceritate.

= Nu!

= Din cauza pelerinajelor, postului şi rugăciunilor.

= Nu!

= Atunci, Doamne, nu duc aceste acţiuni spre salvare? Eu le-am făcut gândind că pentru toate astea tu mă vei ierta.

= Nu pentru toate acestea te-am iertat!

= Atunci pentru ce?

= Ţi aduci aminte de iarna aceea când mergeai pe străzile Bagdadului şi ai găsit un pisicuţ care-şi căuta adăpost pentru a se feri de vântul glacial şi de zăpada abundentă? Ţi s-a făcut milă de el; l-ai luat în braţe şi l-ai încălzit în haina ta de blană.

= Îmi amintesc!

= Ei bine, pentru că ţi-a fost milă de acel pisicuţ – Abu Bakr – îmi este şi mie, azi, milă de tine.

P. S. : Vom continua să publicăm „firmiturile" adunate de la masa de lucru a unui om din secolul trecut.

▪► „Ori te-or asculta, ori de nu, tu, fiul omului, să nu te temi de ei şi de vorbele lor să nu te sperii; deşi ei vor fi pentru tine spini şi ciulini, ai să trăieşti între ei, ca între scorpii; să nu te temi de vorbele lor, să nu te sperii, ci să le spui cuvintele Mele, ori te-ar asculta, ori nu te vor asculta (Iezechiel II, 3-7).

REFORME? DE CE?

Pentru ca treburile să ne meargă mai bine.

De ce nu merg cum trebuie? Asta-i o cu totul altă întrebare, care, firește merită un răspuns cât mai complet dar înainte de a ajunge acolo trebuie să analizăm simptomele care vădesc nevoia de reforme. Iar în ce privește sănătatea merită să subliniem un fapt absolut *în toată lumea* – vorbesc de lumea în care există un grad suficient de transparență, se vorbește insistent de nevoia unei – sau unor reforme chiar dacă nivelul acesteia nu este același pretutindeni.

Factorul comun, pretutindeni a fost depistat: în ultimii vreo 20 de ani costurile îngrijirii sănătății s-au cățărat către cer – iar economia unei țări ca Statele Unite „nu mai poate digera aceste costuri fără ca să-și piardă competitivitatea" (1). „Problema este incredibil de complexă – susține P. Roy-Vagelos – conducător al companiei Merck – din Statele Unite – și „ nimeni nu deține toate răspunsurile".

Dar rezolvarea ei este esențială pentru că dacă o țară dorește ca „industriile ei să fie competitive și puternice – și să rămână așa pentru copiii noștri, să continue și să rămână în fruntea tehnologiei și inovației și să ne asigurăm că cetățenii ei se vor bucura de o viață de calitate în actualul mileniu – rămân ținte de NEATINS dacă cetățenii ei nu vor fi SĂNĂTOȘI și PUTERNICI".

Iar acest lucru nu se poate realiza dacă sistemul nostru sanitar nu va acorda o îngrijire de calitate tuturor segmentelor societății fără a submina competitivitatea noastră".(1)

Dezastrul reformei medicale realizate în România în anii 46-48, copiată după modelul sovietic care nu dovedise, la el acasă, nici un fel de calități care ar fi recomandat-o pentru o preluare deloc judicioasă a fost posibil pentru că nu s-a ținut seama de istoria noastră, de cultura noastră și de țintele noastre.

De aceste lucruri va trebui să ținem seama azi. De aceea suntem de acord cu dl Vagelos care susține că „fiecărei propuneri reformatoare trebuie să-i aplicăm ceea ce în chimie se numește LITMUS TEST și să ne întrebăm:

= ne va ajuta reforma să ne pună la dispoziție o îngrijire a sănătății efectivă și convenabilă; și, în același timp, ne va permite să atingem cote mari în inovație, educație și cercetare".

Dacă testul este NEGATIV reforma trebuie respinsă.

Pentru aceasta va trebui să ținem seama de trei probleme ce trebuie rezolvate: a). – să ne întoarcem la situația existentă în perioada anterioară anilor 45 când știința medicală în România, activitatea institutelor de cercetare (Cantacuzino), catedrelor facultății de medicină – de la București prin cel ce a fost nedreptățit de două ori – în timpul vieții când prioritatea descoperirii lui a fost obstrucționată de cei interesați iar post-mortem când Liga Antiromânească condusă de diverși *ianci, normani, belowi* etc. i-au îndepărtat semnele prețuirii de la Paris – este vorba de N. C. Paulescu îi asigurau țării o prezență fruntașă nu doar în Europa Centrală dar și în Europa întreagă. (Cartea pe care au folosit-o trupele Națiunilor Unite pentru a combate maladiile infecto-contagioase era redactată de un grup de profesori din Institutul Cantacuzino în frunte cu Mihai Ciucă).

A doua: trebuie să-i avertizăm pe conducătorii noștri, majoritatea fără pregătire adecvată suficientă că luarea unor măsuri precipitate fără înțelegerea consecințelor sau fără consens riscă să provoace o vătămare iremediabilă sistemului nostru ca și bunei stări economice și sociale – care se află în evident dezastru, a națiunii române.

În al treilea rând există o serie de recomandări atunci când faci o reformă pentru că și dacă suntem mânați de ținte nobile și ne îndreptăm – cum zice „bunicuța" și nepotul ei – cu ouă nenumărate dar toate stricate spre „sacces stori", țintele par a fi în conflict unul cu altul – sau, că vorbele lui Everett Koop – fostul „chirurug general" al Statelor Unite – un fel de ministru al tuturor statelor unite „americanii doresc trei lucruri – în ce privește îngrijirea sănătății: acces imediat, prețuri mici și medicină de vârf. În timp ce este ușor să realizezi DOUĂ dintre ele pare IMPOSIBIL să le împlinești pe toate TREI".

Frumos spus; dar, reforma ca să merite acest nume trebuie să extindă – SIMULTAN și ACCESUL, să CONTROLEZE COSTURILE și să se INSTITUIE o ADEVĂRATĂ CERCETARE MEDICALĂ de VALOARE".

Pentru că numai datorită acestor cercetări aceste maladii infecțioase – spaima părinților și a pediatrilor în prima jumătate a secolului XX au fost învinse! În plus, datorită medicamentelor descoperite în aceeași perioadă au fost eliminate, scurtate – ca timp și repaus la pat, ieftinite o sumedenie de afecțiuni.

România ar trebui pentru a realiza reforma necesară a îngrijirii sănătății să-și propună o serie de ținte, să stabilească un caiet de sarcini pe baza cărora cei ce vor să conducă Ministerul Sănătății să facă un proiect care să nu se schimbe din patru în patru luni. Pentru că se știe că „schimbarea domnilor bucuria nebunilor – (ne-bun în sensul original al cuvântului).

Primul: ținând seama că victoriile – și prin asta ieftinirea îngrijirii sănătății, reducerea pensionarilor din cauza bolii și reducerea celor mai costisitoare acte medicale trebuie să acordăm o atenție deosebită cercetării biomedicale care nu se poate implini decât prin unirea dintre industrie, universități – „și nu doar cele de medicină) și guvern. Lucru adevărat și pentru economii mult mai solide decât este cea condusă de Năstase și ai săi de vreo 11 ani – plus experiența oarbă a echipei făcute din zdrențe , de sub sceptrul lui Constantinescu, unde se afirmă că „nu trebuie să eliminăm contribuțiile destinate cercetării pentru că trebuie să rezolvăm problemele financiare ale zilei".

Al doilea: eliminarea sistemului centralizat în care guvernul stabilește regulile și plătește facturile – ceea ce duce sigur la corupție, lipsa imaginației – acea facultate majoră a omului pe care o lăuda Baudelaire.

Acest sistem s-ar fi putut mândri cu împlinirea celor două deziderate din ecuația lui Koop dar se știe că „dacă ceva sună foarte bine ca să fie adevărat – de obicei nu este. „Este un sistem care nici medical, nici politic nu este recomandabil: cere impozite mai mari și reducerea cercetării la care se adaugă și desființarea sistemului asigurărilor particulare – care este coloana vertebrală a plății în Statele Unite.

Dar, susține Roy Vagelos trebuie să fim foarte atenți la acele planuri precum cel adoptat prin apariția casei de asigurări pentru sănătate în România – ce se maschează în întreprinderi particulare, libere dar când se merge la esența lor vezi că se află sub un guvern, nu nițel, ci foarte ciorditor. Asta-i treabă cu reminiscențe genetice.

Marele motiv pentru a nu merge pe acest drum este evitarea efectului scelerat al sistemelor guvernamentale; oamenii care conduc atari instituții sunt foarte departe de oamenii care suferă. Prea adesea ei nu văd decât costurile îngrijirii medicale fiind orbi față de promisiunile făcute cercetării și inovației medicale.

Am mai avea de adăugat – în afara acelui „litmus test" – un set de principii de care orice reformator – în domeniul sănătății ar trebui să țină seama.

= toți românii – bogați sau săraci trebuie să aibă acces la o îngrijire a sănătății de calitate (nimeni nefiind mai presus de lege): nu trebuie să se permită cuiva să plece în străinătate pe banii casei de sănătate sau pe cei ai altor contribuabili pentru a-și face intervenții ce se pot realiza aici; nici măcar dacă ai fi Gheorghiu – Dej care a chemat cu onorarii astronomice un urolog de la Londra când noi îl aveam pe Olănescu; nu te duci la Paris ca să ți se facă o intervenție ORL, la un medic care sărbătorea a 40-a intervenție, când Aurel Marin realizase 400 și l-a lăsat cu gura căscată pe colegul său francez când i-a demonstrat ce modificări benefice a adus intervenției. (...)

(va urma)

dr. **Doru MIHAIL**

Titluri editate prin intermediul Fundaţiei BUNA VESTIRE 1997-2006:

1). **Dragoş Protopopescu: „Fortul 13"** (prefaţă de George URSA), Editura ELISAVAROS, Bucureşti, 1998;

2). **Alexis Carrel: Omul, această fiinţă necunoscută** (prefaţă de George URSA), ed. a II – a, Editura ELISAVAROS, Bucureşti, 1998.

3). **Statutul „Partidului PENTRU PATRIE"**, Supliment al *Curierului Informativ al Partidului PENTRU PATRIE*, Bucureşti, 1998 – redactor şef, responsabil de carte: George URSA;

4). **DIN LUMEA LEGIONARĂ** (Victor P. Gârcineanu), Editura Fundaţiei Culturale BUNA – VESTIRE, Bucureşti, 1999; redactor şef, reponsabil de carte: George URSA;

5). **FOŞTII DEŢINUŢI POLITICI** / *O şansă ratată* (Dumitru Tache FUNDA), FUNDAŢIA CULTURALĂ BUNA – VESTIRE, Bucureşti, 1999; redactor şef, responsabil de carte: George URSA;

6). **CORNELIU ZELEA CODREANU** – *o sută de ani de la naştere* / 13 SEPTEMBRIE 1899 – 13 SEPTEMBRIE 1999 (DORU MIHAIL, ION COJA, ZAHU PANĂ, NICOLAE NICOLAU, CONSTANTIN IORGULESCU – autori; prefaţă de George URSA), Fundaţia Culturală BUNA VESTIRE, 1999;

7). **CÂNTECE LEGIONARE** – Fundaţia Culturală BUNA – VESTIRE, Bucureşti, 1999, Ediţia a V-a;

8). **Intelectualii şi Mişcarea Legionară** / *Mari conştiinţe româneşti*, Editura Fundaţiei Culturale BUNA – VESTIRE, 2000;

9.). **Programul Partidului „PENTRU PATRIE"** , Supliment al *Curierului Informativ al Partidului PENTRU PATRIE*, Bucureşti, 2000; redactor şef şi responsabil carte George URSA;

10). **Statutul „Partidului PENTRU PATRIE"** (Ediţia I-a şi a II – a), Supliment al *Curierului Informativ al Partidului PENTRU PATRIE*, Bucureşti, 2001 – red. resp. carte George Ursa;

11). **Das Dossier Der Legionar-bewegung,** Verlag ELISVAROS, Bukarest, 2004 (Redactor şef George URSA), ISBN: 973 – 84000 – 01 - 5;

12). **FRĂŢIA DE CRUCE** (Gh. Gh. ISTRATE), „Editura Fundaţiei Culturale BUNA – VESTIRE" – ISBN: 973 – 99507 – 7 – 9; postfaţă George URSA;

= **103 nr**. de ale buletinului informativ (1992-februarie 2006);

= un nr. important de întruniri, comemorări pe teme şi fapte din lumea legionară de-a lungul aceleiaşi perioade.

= **NOTĂ**: nu au fost incluse titlurile editate în perioada 1992-1997.

****

(urmare din pag. 3)

►(**„Băieţii"**...) Paşcu, Pasti etc. „Băieţii" ăştia, harnici, vor păpa bani şi de la „Comisia de Condamnare a Comunismului" şi de la multe alte „comitete şi comiţii". Adică, „băieţii", în loc să „condamne" pe părinţii lor comunişti – părinţi care au omorât, manipulat, spălat creiere – şi crimele lor „condamnă comunismul" şi cer ca „poporul român să-şi asume trecutul". Păi, bă Tismeniţki, este trecutul lui? Este trecutul meu? Este al părinţilor voştri, papagalilor. Pe ei să-i condamnaţi cel puţin moral, pe ei, pe voi şi pe evreul Karl Marx, evreica Pauker, evreul Walter Roman, Iosif Chişinevski, Ghizela Vass, Silviu Brucan iar pe români i-oi condamna eu – român – de oi avea chef. Dar condamnă-ţi tu cei din propria comunitate şi nu te îngriji de ai mei. Nu, el şi banda ce se întrunea la sala de la Senat sub patronajul dlui Ovidiu Trăsnea, prin 1992, au încălecat şaua şi s-au abonat la mâncat. Dar, are rost să-mi pierd timpul cu ei? N-are! Şi uite, mi-l pierd. Aşa că închei...

BUNA VESTIRE

Editor: Fundaţia Română pentru Cultură şi Educaţie „BUNA VESTIRE"

Consiliul Fundaţiei:

Doru MIHAIL – preşedinte;

George URSA – secretar general.

Redacţia:

Fondator: Simion Ghinea – Vrancea

Redactor şef: George URSA;

Publicist comentator: Doru MIHAIL;

Corector: Ionică ILIUŢĂ.

Culegere texte: Elena SORA, George URSA.

Tehnoredactare: Elena SORA, George URSA

Corespondenţă: RevistaBunaVestire@yahoo.com

Administraţia: 021 / 4241550.

Tipărit la Tipografia Editurii ELISAVAROS, str. Luduş nr. 32, Bucureşti

* *Materialele neacceptate, pentru publicare, nu se restituire;*

* *Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor.*

ISSN: 1224 – 3493